

A nyitott négyzetben látható oltár, ambó és püspöki trón a 70-es évekből származik. Az apszist díszítő modern üveglakok Isten világunkban való megjelenését ábrázolják: a betlehemi születést, keresztre feszítést és a feltámadást, legfölül pedig az idők végezetén visszatérő Krisztust.

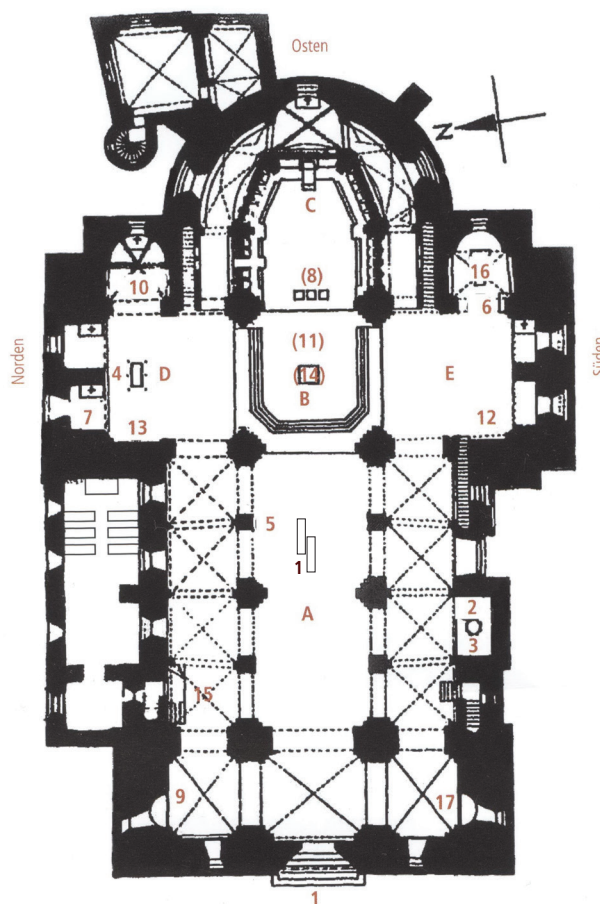
Az északi kereszthajóban található Kurzbold Konrád gróf sírja és értékes síreléke. A tartóoszlopok a 11. századból, a fedőlap a késői 12. vagy korai 13. századból származnak. A szemben lévő falfestmény Jézus családfáját (fölül) és rokonságát (alul; apokrif iratokon alapul) mutatja.



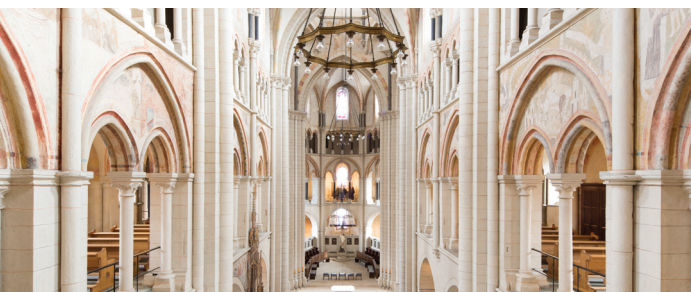
(E) A déli kereszthajó évszázadoként szolgáló kápolnaként szolgál az ott látható, ugyancsak keresztre feszítve az életfán, az öreg Ádám, Sámson (12) és József, egészen fölül Keresztelő Szt. János. A keresztelő medence Szt. Erazmus vértanú kápolnájában található, a leggazdagabban díszített és legnagyobb keresztelő medencének számít Németországban ebből az időszakból.



- (1) Limburg első két püspökének sírja
- (2) Keresztelő medence 1235 körül
- (4) Kurzbold Konrád gróf sírja
- (5) Gótikus tabernákulum (15. század vége)
- (10) Mária kápolna, oltárkő 1235 körül
- (13) Falfestmény: Izáj törzse (1500 körül)
- (16) Limburgi püspökök kriptája
- (15) Szentségi kápolna



A limburgi dóm



Büro für Domführungen
 Domplatz 4, 65549 Limburg, Tel. 06431/295 793
www.dom.bistumlimburg.de
 e-mail: domfuehrungen@bistumlimburg.de



Kurzbold Konrád (Kistermetü Konrád) gróf 910-ben alapította a Szt. György kanonokságot. A kanonokság számára építtette a Lahn folyó fölött magasodó sziklán, vára közvetlen közelében az első, Szt. Györgynek szentelt templomot. A gróft halála (948) után a templomban helyezték örök nyugalomra.



A következő 200 év folyamán a vár védelmében keletkezett település, Limburg, gazdag kereskedővárossá nőtte ki magát, kedvező fekvésének köszönhetően: a Lahn mentén fontos kereskedő útvonal húzódott nyugatról keletre, egészen Bizáncig. Amikor 1180-ban megkezdődött az új templom építése, a limburgi nemes úr és a kanonokság mellett a város polgárai is élénken kivették részüket az építkezésből. Így az 1235-ben fölszentelt új templom nem csak a kanonokság számára épült, hanem Limburg plébániatemploma is lett. Ennek köszönhető a második védőszent, Szt. Miklós.

A limburgi templom éppen abban az időszakban

épült, amikor a rajnai későromanika kezdett helyet adni a gótikus építészetnek. A templomban mindkét stílus elemeit megtalálhatjuk, nem is beszélve a mór és a bizánci művészet jellegzetességeiről. A kereszt alakú alaprajz román stílusú, ezt bizonyítja a falak vízszintes tagolása, és a masszív pillérek, amelyek az emeleti részt és a boltíveket tartják.

Gótikus stílusúak a pillérkötegek, a csúcsíves boltozat, a rózsablak, a négyzet fölött magasodó torony (belső magassága 33 m, külső magassága 66 m), illetve az északnyugati tornyon megfigyelhető, német területen első kőcsipkés ablak. A főhajó fala négyzetes tagoltságú, a karzat fölött trifórium vagy törpegaléria vezet körbe. Ezáltal a fal könnyebbé, áttörtté válik.

A legtöbb korabeli templomhoz hasonlóan a limburgit is azzal a gondolattal építették, hogy egy darabka mennyet ábrázoljon a földön. Az indíttatás Szt. János jelenéseinek könyvéből származik, amelyben a mennyországot mennyei Jeruzsálemként írja le. Ezt az égi várost építették templomunk mesterei: középen húzódik a főutca, jobbra és balra az arkádok fölött a mennyei lakások erkélyeit látjuk, fölötte a következő emelet ablaksora, s a gádorfalba vágott ablakok a harmadik emeletet alkotják. Ennek



a mennyei városnak a lakóit, a szenteket, a karzat ívei fölé festették: apostolok, próféták, királyok. A négyzet tornyában látható festmény Krisztust a világ bírójaként ábrázolja, körbevéve a templom két patrónusától. A nyugati boltozatra a földi élet jelképeit, a keleti boltozatra a Paradicsomot festették.

A limburgi dómot sose rombolták le, de több ízben átfestették, restaurálták. A legutolsó felújítás alkalmával sikerült az eredeti freskókat felfedni, úgyhogy ma 70 %-ban az eredeti képeket láthatjuk! A 19. században eltávolították a templom külső vakolatát, mivel a romantika kora nem viseltetett megértéssel a mennyből földre szálló, ékkövekkel díszített város iránt. 1967-ben került újra sor a vakolat és a középkori színek helyreállítására, úgyhogy a dóm megint úgy magasodik a város fölött hét tornyával, mint egy szikrázó korona.

1803-ban föloszlatták a kanonokságot, a még meglévő épületeiket lebontották. Az északi oldalon húzódó szentségi kápolna az egyetlen, ami megmaradt. 1827-ben a régi kanonoksági templom új feladatot kap: Limburg egyház-megye megalapításával székesegyházzá emelik. Az egyházmegye első két püspökét a főhajóban temették el, a többieket a déli kereszthajóban, a kriptában helyezték örök nyugalomra.

A dóm orgonája a nyolcvanas évekből származik, 4222 sípjával a Klais cég remek-műve. A középkori orgona azonban nem a karzaton állt, hanem a főhajó északi falának nyugati felén volt található.

